

Sygnatura akt VI Ka 349/20

Warszawa, dnia 20 października 2021 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

Sędzia: SO Anita Jarząbek-Bocian

SR (del.) Izabela Kościarz – Depta (spr.)

protokolant: protokolant sądowy Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Jacka Bilewicza

5 po rozpoznaniu w dniach 11 czerwca 2021 r., 29 września 2021 r., 13 października 2021 r. w Warszawie

6 sprawy

7 D. S., syna R. i Z., ur. (...) w W.

8 oskarżonego o przestępstwa z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 § 1 k.k.s., art. 270 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.

9 M. S., córki M. i H., ur. (...) w S.

10 oskarżonej o przestępstwa z art. 77 pkt 1 i 2 Ustawy o rachunkowości;

11 S. C., syna J. i A., ur. (...) w W.

12 oskarżonego o przestępstwa z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., art. 55 § 1 k.k.s.

13 K. B. (1), córki S. i B., ur. (...) w W.

14 oskarżonej o przestępstwa z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., art. 55 § 1 k.k.s.

15 S. G., syna H. i M., ur. (...) w Ł.

16 oskarżonego o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

17 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych M. S. i D. S., obrońców i prokuratora

18 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

19 z dnia 24 września 2019 r. sygn. akt VIII K 84/15

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.:

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że;

1. w odniesieniu do oskarżonego D. S. uchyla rozstrzygnięcia z pkt VI, VII i IX wyroku;
2. uniewinnia oskarżonego D. S. od popełnienia czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. zarzucanego mu w punkcie 5;
3. znamię „dużej wartości” w opisie czynów zarzucanych oskarżonym: D. S. w pkt 2, S. C. w pkt 2 i K. B. (1) w pkt 2 zastępuje znamieniem „wielkiej wartości” i w miejsce przyjętego w podstawach prawnych skazania i wymiaru kary art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w pkt II, XIV, XXI wyroku przyjmuje art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.;
4. na podstawie art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. łączy orzeczone kary grzywny oraz kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu D. S. karę łączną 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (sto) złotych;
5. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. S. kary łącznej 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 5 (pięciu);
6. na podstawie art. 41 § 2 i § 4 pkt 1 k.k.s. zobowiązuje oskarżonego D. S. do solidarnego uiszczenia z oskarżonym S. C. i oskarżoną K. B. (1) uszczuplonej należności publicznoprawnej w całości w wysokości 4 629 617,00 zł na rzecz Skarbu Państwa, w okresie próby;
7. za podstawę prawną orzeczonej wobec oskarżonej M. S. w pkt XII wyroku kary łącznej grzywny przyjmuje art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k.;
8. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok co do punktu XXVII, XXVIII, XXIX i na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonemu S. G., a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz r. pr. Ł. M., r. pr. A. F. i adw. I. D. kwoty po 723,24 złotych obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSR (del.) Izabela Kościarz – Depta SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Anita Jarząbek – Bocian

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 349/20	
Załącznik dołącza się w każdym	7		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 24 września 2019r. sygn. akt VIII K 84/15		
1.2 Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>1. Obraza przepisów prawa materialnego to jest artykuł 53 § 16 kks poprzez przyjęcie, iż prawidłowo ustalona kwota narażenia na uszczuplenie w zakresie podatku od towarów i usług w wysokości 4.363.034,00 zł, wskazana w opisie czynu zarzucanego D. S. w pkt 2, opisie czynu zarzucanego S. C. w pkt 2, jak również opisie czynu zarzucanego K. B. (1) pkt 2 stanowi dużą wartość, o jakiej mowa w art. 53 § 15 kks, podczas gdy wartość ta stanowiła wartość wielką, która w chwili popełnienia czynu przekraczała 1000 krotną wysokość minimalnego wynagrodzenia, co skutkowało obrazą przepisów prawa materialnego, to jest art. 38 § 2 pkt 1 kks, poprzez jego niezastosowanie przy podstawie wymiaru kary w punktach II, XIV oraz XXI sentencji wyroku i w konsekwencji wydaniu orzeczenia zawierającego błędną podstawę prawną, która nie odpowiada prawu;</p> <p>2. Obraza przepisów prawa materialnego art. 86 § 1 i 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie przy podstawie wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec M. S. w XXIII sentencji wyroku, w sytuacji wymierzenia kary łącznej na podstawie art. 39 § 1 i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>2 kks, podczas gdy łączone orzeczone kary grzywny nie zostały wymierzone za poszczególne przestępstwa skarbowe, lecz za czyny wyczerpujące dyspozycją art. 77 pkt 1 oraz art 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości, skutkującej w konsekwencji wydaniem orzeczenia zawierającego błędną podstawę prawną, która nie odpowiada prawu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty zawarte w apelacji prokuratora są zasadne. Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego poprzez przyjęcie, że prawidłowo ustalona kwota narażenia na uszczuplenie w zakresie podatku od towarów i usług w wysokości 4.636.034 zł wskazana w opisie czynu zarzucanego D. S. w pkt 2, opisie czynu zarzucanego S. C. w pkt 2, jak również opisie czynu zarzucanego K. B. (1) pkt 2 stanowi dużą wartość. Zgodnie z art. 53 § 16 kks wielka wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza tysiąckrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia. Minimalne wynagrodzenie za pracę w 2011 roku wynosiło 1386 złotych, natomiast w 2012 roku 1500 złotych. Prawidłowo ustalony stan faktyczny w zakresie przypisanych oskarżonym czynów poprzez ustalenie narażonej na uszczelnienie kwoty podatku od towarów i usług na 4.636.034 złotych, wskazuje, że zgodnie z obowiązującymi przepisami znamię „dużej wartości” powinno zostać zastąpione „wielkiej wartości”. Konsekwencją błędnego określenia przez Sąd Rejonowy wielkości podatku było błędne przyjęcie kwalifikacji prawnej czynów w</p>		

<p>odniesieniu do oskarżonych D. S., S. C. i K. B. (1).</p> <p>Słuszny jest również zarzut prokuratora odnoszący się do naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego poprzez zastosowanie w podstawie kary łącznej orzeczonej, wobec M. S. w pkt XXIII sentencji wyroku art. 39 § 1 i 2 kks. M. S. została skazana za dwa czyny wyczerpujące dyspozycję art. 77 pkt 1 i art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości, a nie za przestępstwa skarbowe spenalizowane w kodeksie karnym skarbowym. W związku z tym zastosowanie w przypadku orzekania kary łącznej powinny znaleźć przepisy kodeksu karnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę wyroku poprzez</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zastąpienie znamienia „dużej wartości” w opisie czynu zarzucanego D. S. w pkt 2, opisie czynu zarzucanego S. C. w pkt 2, opisie czynu zarzucanego K. B. (1) w pkt 2 znamieniem „wielkiej wartości”; 2. uzupełnienie podstawy wymiaru kary w pkt II, XIV oraz XXI sentencji wyroku o art. 38 § 2 pkt 1 kks; 3. przyjęcie za podstawę kary łącznej orzeczonej wobec M. S. art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku zasługuje na uwzględnienie. Wydany przez Sąd Rejonowy wyrok nie odpowiada prawu w</p>		

zakresie poczynionych ustaleń odnośnie określenia wartości kwoty należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie, której dopuścili się oskarżeni D. S., S. C. i K. B. (1). W związku z tym znamię „dużej wartości” Sąd Odwoławczy zastąpił znamieniem „wielkiej wartości”. Konsekwencją tego, była zmiana kwalifikacji prawnej czynu.

Również wskazana przez Sąd I instancji podstawa prawna orzeczonej wobec M. S. kary łącznej jest nieprawidłowa, gdyż nie została ona skazana za przestępstwo penalizowane w kodeksie karnym skarbowym.

Lp.

Zarzut

3.2.

Apelacja obrońcy oskarżonych S. C. i K. B. (1):

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:

a) błędnym przyjęciu, że oskarżonym S. C. i K. B. (1) można przypisać faktyczne zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w tym (...) spółka z o.o. pomimo, że osobą taką był wyłącznie oskarżony D. S., zaś wyżej wymienieni oskarżeni byli tylko osobami współpracującymi i nie posiadającymi jakiegokolwiek umocowania w tym zakresie,

b) błędnym przyjęciu, że głosy na nagraniu dokonany przez świadka K. B. (2) należą do oskarżonych S. C. i K. B. (1) pomimo, że oskarżeni nie przyznali się do zarzucanych im czynów, tym samym nie potwierdzili nagranych tam głosów jako własnych, zaś ani w postępowaniu przygotowawczym, ani przed sądem pierwszej

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

instancji nie zostały podjęte choćby próby ustalenia wiarygodności tego nagrania zarówno co do jego wiarygodności (jego manipulacji) oraz zgodności z głosami wyżej wymienionych oskarżonych;

c) błędnym przyjęciu, że świadek E. W. w (...) spółka z o.o. nie prowadziła księgowości (...) spółka z o.o. pomimo, że potwierdziła znajomość z oskarżonymi D. S. i M. S., a także składała w formie elektronicznej comiesięczne deklaracje i imienne raporty rozliczeniowe (ZUS DRA, ZUS RCA), a także dokumenty: zgłoszeniowy (ZUS ZUA) i wyrejestrowujący (ZUS ZWUA), a także dokonywała inne czynności, to jest wypełniała inne dokumenty, które to działania również nie były objęte jakąkolwiek umową z (...) spółka z o.o.

2. Naruszenie prawa materialnego:

a) Art. 60 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks poprzez błędną ich wykładnię, że zachowanie oskarżonych S. C. i K. B. (1) wypełniało znamiona czynu zabronionego opisanego w tym przepisie i można im przypisać, że byli osobami faktycznie zajmującymi się sprawami gospodarczymi, w tym także finansowymi osoby prawnej tj. (...) spółka z o.o. i na nich spoczywał obowiązek prowadzenia księgi spółki (...) spółka z o.o. pomimo że wyżej wymienieni oskarżeni nie pełnili żadnej funkcji w tej spółce, a odpowiedzialność taką można przepisać jedynie osobie fizycznej będącej organem osoby prawnej albo pełniącej określoną funkcję w ramach osoby prawnej

b) Art. 56 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks poprzez błędną ich

wykładnię polegającą na tym, że można przypisać odpowiedzialność karną oskarżonym S. C. i K. B. (1) za samodzielne działanie oskarżonego D. S., który naraził na uszczuplenie podatku od towarów i usług dużej wartości w kwocie szczegółowo wskazanych w zaskarżonym wyroku poprzez złożenie przez oskarżonego D. S. w dniach 31 stycznia 2012 roku, 7 maja 2012 roku 27 lipca 2012 roku organowi podatkowemu deklaracji podatkowych VAT-7 za okresy szczegółowo wskazane w zaskarżonym wyroku pomimo, że to wyłącznie oskarżony D. S., jako osoba umocowana przez zarząd spółki (...) spółka z o.o. złożył wyżej wymienione deklaracje podatkowe, na których złożenie oraz dane tam zawarte oskarżeni S. C. i K. B. (1) nie mieli ani wiedzy ani żadnego wpływu

c) Art. 55 § 1 kks poprzez błędną jego wykładnię polegającą na nie zasadnym przyjęciu, że zachowanie oskarżonych S. C. i K. B. (1) wypełniało znamiona czynu zabronionego opisanego w tym przepisie pomimo, że faktyczna działalność gospodarcza prowadzona była przez D. S. w formie spółki prawa handlowego – (...) spółka z o.o., zaś wyżej wymienieni oskarżeni S. C. i K. B. (1) nigdy nie prowadzili samodzielnej działalności posługując się nazwą lub firmą (...) spółka z o.o. a wyłącznie współpracowali przy wyłącznej decyzyjności i odpowiedzialności zarządu tej spółki

3. Naruszenie prawa procesowego tj.

a) art. 7 kpk w związku z art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez odstąpienie od kodeksowej zasady swobodnej oceny dowodów i orzekanie przez sąd na zasadzie dowolności, a w

	<p>szczegółności pominięciu wyjaśnień oskarżonych D. S. i M. S.</p> <p>b) art. 366 kpk w związku z art. 167 kpk poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w tym faktycznie wykonywanych czynności przez oskarżonych S. C. i K. B. (1) tj. prowadzenia magazynu w S. oraz zajmowania się sprawami logistycznymi</p> <p>c) art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk – polegające na nie wyjaśnieniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, orzeczeniu o winie oskarżonych S. C. i K. B. (1) wyłącznie na podstawie dowodów obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonej w postaci dokumentacji spółki (...) spółka z o.o., deklaracji podatkowych VAT - 7 podpisanych i składanych przez oskarżonego D. S., a także dokumentacji składanej do ZUS przez E. W., jak również braku stosownych umocowań dla obojga oskarżonych do działania w imieniu tejże spółki</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego zarzuty skarżącego nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonej K. B. (1) i S. C., opierając je o trafną analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej, czy też faktycznej - z wyjątkiem określenia wartości należności publicznoprawnej, która</p>		

została uszczuplona, przy czym kwota została wskazana w sposób prawidłowy, natomiast zmiana dotyczyła określenia wartości. Te kwestie zostały szczegółowo omówione powyżej w zarzutach poz.3.1 w związku z tym nie zachodzi konieczność ich ponownego przytaczania.

Ze szczegółowego, wnikliwego i dokładnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody, dla których oskarżonych uznano za winnych popełnienia przypisanych im czynów. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza materiału dowodowego jest jasna, odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. oraz przekonująco uzasadnione. Przypomnieć należy, że przeprowadzona w sprawie ocena dowodów pozostaje pod ochroną normy art. 7 k.p.k. wówczas, gdy przekonanie sądu jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie umotywowane w uzasadnieniu wyroku.

Obrońca oskarżonych K. B. (1) i S. C. w apelacji sformułował zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, naruszenie prawa materialnego oraz naruszenie prawa procesowego. Przechodząc do oceny poszczególnych z nich

wskazać należy, iż w ocenie Sądu Odwoławczego niezasadny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skutkujący wpływem na treść rozstrzygnięcia jest trafny wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania oraz gdy błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych nie może się przy tym sprowadzać do samego tylko zakwestionowania stanowiska sądu, czy też do samej tylko nieuzasadnionej właściwą oceną dowodów polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu odnośnie do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu, nie może natomiast prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2014r. w sprawie II Ka 192/14).

Zdaniem skarżącego nie można oskarżonym K. B. (1) i S. C. przypisać faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej, w tym zajmowania się sprawami finansowymi (...) Spółka z o.o., albowiem taką osobą był wyłącznie oskarżony D. S., a oskarżeni jedynie byli tylko osobami współpracującymi i nie posiadającymi żadnego umocowania w tym zakresie.

W ocenie Sądu Odwoławczego analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie prowadzi do odmiennych wniosków. Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz wyjaśnień oskarżonych wynika, jaka była rola oskarżonych K. B. (1) i S. C..

Świadek K. B. (2) wskazał, że został zatrudniony w Spółce (...) na polecenie K. B. (1) oraz S. C. i od nich otrzymał umowę o pracę. Podkreślił również, że to oni podejmowali wszystkie decyzje w spółce. Zeznał również, że słyszał, że w skład zarządu wchodził chyba D. S. i M. S., natomiast nigdy ich nie widział. Z zeznań świadka wynika również, iż był zatrudniony w tym samym okresie w Spółce (...) i wykonywał te same zadania, co w Spółce (...). W ocenie Sądu Okręgowego zeznania świadka są w pełni wiarygodne, albowiem są spójne, logiczne, konsekwentne i znajdują oparcie w pozostałym materiale dowodowym. Potwierdzają proceder zaangażowania K. B. (1) i S. C. w obrocie stałą oraz decydującą rolę oskarżonych w tej działalności.

Zeznania świadka K. B. (2) korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego S. G., który konsekwentnie w toku przesłuchania wskazywał na wiodącą rolę oskarżonych K. B. (1) i S. C. w procederze obrotu stałą oraz że to oni faktycznie prowadzili tę działalność gospodarczą. Podkreślał, że zwrócili się do niego oraz do D. S. z propozycją założenia Spółek (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. Za prowadzoną działalność miał otrzymywać wynagrodzenie i S. C. przekonywał go do założenia spółki wysokim wynagrodzeniem, jak również pomocą przy spłacie jego osobistych zobowiązań. Oskarżony

S. G. opisał proces założenia Spółki (...), podkreślając za każdym razem, że działał na polecenie oskarżonych K. B. (1) i S. C., którzy potrzebowali tej spółki do firmowania obrotu stalą. Z wyjaśnień oskarżonego S. G. wynika również, że rozmawiał z oskarżonym D. S., który potwierdził, że na takich samych zasadach jak spółka (...), będzie działać Spółka (...) z o.o. Analiza materiału dowodowego świadczy o pełnej wiarygodności wyjaśnień oskarżonego S. G. oraz o wzajemnym powiązaniu tych spółek. S. G., jak również D. S. dysponowali pełnomocnictwem ogólnym do reprezentowania spółki (...). W późniejszym okresie udziały w tej spółce zostały przekazane S. G.. Spójność, logiczność, konsekwencja w wyjaśnieniach oskarżonego S. G. świadczy o ich wiarygodności. Również Sąd Odwoławczy nie dopatrył się w nich chęci nadmiernego obciążania pozostałych oskarżonych, jak również powodów, dla których miałyby wskazywać bezpodstawnie na ich odpowiedzialność.

Również świadek P. Ł. wskazał, iż świadczył usługi transportowe związane z przywozem stali na rzecz Spółki (...) oraz że osobą decyzyjną we wszystkich tych kwestiach była K. B. (1), natomiast zlecenia otrzymywał od niej bądź M. K..

Natomiast świadek P. A. (1) zeznał, że P. Ł. zaproponował mu świadczenie usług transportowych prętów stalowych dla Spółki (...). Od niego otrzymywał zlecenie wykonania usługi oraz zapłatę. Potwierdził również, że poznał K., która według niego była szefową Spółki (...).

Mając na uwadze powyższe nie sposób zgodzić się z argumentacją obrońcy, który próbuje dowieść, iż Sąd meriti dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i niesłusznie uznał winę oskarżonych K. B. (1) i S. C..

Art. 9 § 3 k.k.s. stanowi, że za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

Z analizy materiału dowodowego w szczególności z wyjaśnień oskarżonego S. G., zeznań świadków K. B. (2), P. Ł., P. A. (1) wynika, że to na polecenie oskarżonych S. C. i K. B. (1) została założona Spółka (...) oraz że to oni de facto kierowali całym procederem i wydawali poszczególne decyzje.

Do przyjęcia odpowiedzialności za przestępstwa penalizowane w kodeksie karnym skarbowym nie jest konieczne, aby dana osoba pełniła funkcje w organach spółki, czy była jej udziałowcem. Wystarczy, żeby była to osoba, która na podstawie faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do oskarżonych K. B. (1) i S. C..

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i słusznej oceny w zakresie winy oskarżonych oraz sposobu ich działania i na tej podstawie wyprowadził trafny wniosek, iż swoim działaniem wypełnili znamiona przypisanych im czynów.

Analiza tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której Sąd Rejonowy dokonał oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym dowodów nieosobowych, prowadzi do wniosku, że dowody te zostały ocenione w sposób wnikliwy, wszechstronny z pełnym poszanowaniem zasady określonej w art. 7 k.p.k. Sąd meriti wskazał w sposób logiczny i przekonujący, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym i z jakich przyczyn odmówił przyznania waloru wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe, nie sposób podzielić zarzutu obrońcy, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia prawa procesowego. W niniejszej sprawie z trafnie ocenionych przez Sąd Rejonowy dowodów jednoznacznie wynika, iż oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów. Okoliczności, że oskarżeni nie mieli formalnego umocowania do działania w imieniu spółki, że to D. S. w imieniu Spółki (...) składał deklaracje podatkowe VAT-7, a także, że deklaracje do ZUS składała E. W., w świetle materiału dowodowego w żaden sposób nie zwalniają oskarżonych od odpowiedzialności za popełnienie zarzucanych im czynów. Całokształt materiału dowodowego potwierdza wzajemną współpracę pomiędzy oskarżonymi K. B. (1), S. C., a D. S., E. W. i innymi osobami, wskazując jednocześnie, że za cały

proceder opierał się na wiodącej roli oskarżonych K. B. (1) i S. C.. Każda z tych osób działała w ramach podziału ról i wykonywała przypisane im czynności. Natomiast odpowiedzialność poszczególnych oskarżonych w niniejszym postępowaniu jest indywidualna i wynika z oddzielnej podstawy prawnej. Jak sprawca odpowiada, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Z taką sytuacją mamy właśnie do czynienia w przedmiotowej sprawie. W sposób prawidłowy zostało ustalone przez Sąd Rejonowy, a Sąd Okręgowy w pełni podziela te rozważania, że księgi Spółki (...) nie były prowadzone oraz że doszło do narażenia na uszczuplenie podatku od towarów i usług. Odpowiedzialność za ten czyn ponoszą zarówno oskarżona K. B. (1), jak również S. C. i D. S.. Natomiast wzajemne przierzucanie się odpowiedzialnością w tym zakresie, jak również na inne osoby stanowi przyjętą linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Oskarżony D. S. odpowiada z uwagi na fakt, że działał na podstawie pełnomocnictwa ogólnego, jak również faktycznego zajmowania się sprawami spółki, a K. B. (1) i S. C. z tytułu faktycznego zajmowania się sprawami gospodarczymi, w tym (...) Spółki (...). Z tym, że należy podkreślić, że cała trójka działała wspólnie i w porozumieniu w celu uniknięcia opodatkowania. (...) sp. z o.o. nie świadczyła usług

pośrednictwa handlowego na rzecz (...) oraz (...) i wystawiała faktury, które określały fikcyjne usługi i pozwalały Spółkom (...) oraz (...) na obniżenie podatku należnego o podatek naliczany zawarty w fakturach, co w konsekwencji doprowadziło do narażenia podatku na uszczuplenie i unikania płacenia podatku.

Odnosząc się do zarzutu obrońcy oskarżonych, iż Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że głosy na nagraniu dostarczonym przez świadka K. B. (2) należą do oskarżonych S. C. i K. B. (1), w sytuacji, w której oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, wskazać należy, iż Sąd Okręgowy również uznał go za chybiony.

W tym zakresie należy wskazać, iż zarówno oskarżeni, jak również ich obrońca w toku postępowania nie kwestionowali zapisu z nagranej rozmowy znajdującego odzwierciedlenie w protokole oględzin. Nie składali w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. Z konsekwentnych, spójnych i logicznych zeznań świadka K. B. (2) wynika, że doskonale zdawał sobie z kim rozmawiał i dlaczego nagrywa to spotkanie. Również z prowadzonej rozmowy wynika, że dotyczy ona kwestii związanych ze stalą. Padają tam imiona osób związanych z niniejszym procederem, w tym imię K.. W związku z powyższym Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości nagrań tych nagrań, jak również poddawania w wątpliwość tożsamości osób uczestniczących w tej rozmowie.

Wniosek		
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych S. C. i K. B. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów</p> <p>2. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
<p>Nie zasługuje na uwzględnienie wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem nie zostały spełnione przesłanki z art. 437 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie nie zachodzi konieczność przeprowadzania na nowo przewodu sądowego. Materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący i prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy. Brak jest innych dowodów, które mogłyby zostać przeprowadzone i o które należałoby uzupełnić przewód sądowy. Sąd Okręgowy również nie podziela zarzutów skarżących zawartych w apelacji, iż zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje, aby oskarżeni K. B. (1) i S. C. dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów, a tym samym, że zaskarżony wyrok powinien być zmieniony, a oskarżeni uniewinnieni od popełnienia zarzucanych im czynów.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Apelacja obrońcy oskarżonego S. G.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

niezasadny

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

Niezależnie od granic zaskarżenia i zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego w apelacji stwierdzić należy, że w sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Jest nią śmierć oskarżonego, skutkującą - z woli ustawodawcy wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. - niedopuszczalnością postępowania karnego. Z chwilą nastąpienia tej przyczyny odwoławczej aktualizuje się zatem wyrażony w cyt. przepisie zakaz wszczynania procesu, zaś w przypadku postępowania już wszczętego pojawia się konieczność jego umorzenia. Dotyczy to także sytuacji procesowej, kiedy śmierć oskarżonego następuje przed uprawomocnieniem się wyroku skazującego i także wówczas wyłączona jest możliwość toczenia się postępowania i to ze skutkiem ex tunc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., IV KO 128/11, LEX nr 1163361). Przenosząc powyższe uwagi do faktów stwierdzonych w rozpoznawanej sprawie, nie ulega wątpliwości, że oskarżony S. G. zmarł w dniu 15 maja 2018 roku w W. (k.3512). Fakt ten miał zatem miejsce jeszcze przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji. Okoliczność ta spowodowała, zgodnie z rozważaniami poczynionymi powyżej, zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej – określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. -

<p>podstawa do uchylenia wyroku Sądu I instancji w tym zakresie i umorzenia postępowania w sprawie, co też, obok rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w sprawie, znalazło wyraz w wyroku Sądu Odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Uznanie, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości i warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko oskarżonemu postępowania na okres 1 roku próby;</p> <p>2. Ewentualnie (w przypadku nie uwzględnienia wniosku zwanego w pkt 1) wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary wyłącznie w postaci kary grzywny w niższej wysokości niż ta, którą orzekł Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na konieczność uchylenia wyroku w odniesieniu do S. G. oraz umorzenia postępowania z uwagi na śmierć oskarżonego, wnioski obrońcy o zmianę wyroku i orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju bądź uchylenia wyroku i zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania nie zasługują na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Apelacja oskarżonego D. S. (zarzuty opisane k.3365- 3367) i apelacja</p>	<p># zasadny</p>

	jego obrońcy (zarzuty szczegółowo opisane k. 3383-3385)	# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku częściowo potwierdziła trafność podniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę zarzutów.</p> <p>Za zasadną należy uznać argumentację skarżących w zakresie czynu zarzucanego D. S. w pkt 5 aktu oskarżenia.</p> <p>W odniesieniu do tego przestępstwa Sąd meriti nie przeanalizował w sposób dokładny zgromadzonych dowodów i nie można zgodzić się, że świadczą one o popełnieniu przez oskarżonego czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z ar. 270 § 1 k.k. W ocenie Sądu Okręgowego analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż oskarżony D. S. potwierdził, że zwrócił się do S. G. z prośbą o podpisanie deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT - 7 za II kwartał 2012 roku, ale zaprzeczył, aby nakazał podpisanie się przez niego na tym dokumencie podpisem M. S.. Również S. G., w toku składanych przez siebie wyjaśnień zaprzeczył, aby oskarżony D. S. nakłaniał go do złożenia fałszywego podpisu. Z analizy materiału dowodowego, w szczególności z informacji uzyskanej od Kancelarii Notarialnej, wynika, że w dniu 9 listopada 2011 roku miała miejsce czynność poświadczenia przez notariusz J. W. podpisu M. S. działającej jako Prezes Zarządu Spółki (...)</p>		

Sp. z o.o. pod pełnomocnictwem ogólnym udzielonym S. G.. Wszystkie te okoliczności świadczą, iż na wiarę zasługuje wersja wydarzeń przedstawiona w tym zakresie przez oskarżonego D. S.. Również potwierdzają to zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, że osoba posiadająca szerokie pełnomocnictwo do reprezentowania i prowadzenia spraw spółki udzielone przez Prezesa zarządu może we własnym imieniu złożyć podpis na poszczególnych dokumentach. Wersja tego zdarzenia przedstawiana przez D. S., przy potwierdzeniu jej przez S. G., że nikt nie podzegał go do złożenia podpisu w imieniu M. S., jest w pełni wiarygodna i nie pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu zabronionego zarzucanego mu w pkt 5. D. S. w takiej sytuacji nie mógł przypuszczać, że oskarżony nie podpisze się swoim imieniem i nazwiskiem.

Natomiast w pozostałym zakresie apelacja oskarżonego D. S., która de facto sprowadza się do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a wynikających z rzekomo dowolnej oceny dowodów, okazała się być nietrafiona.

Oskarżony D. S. nie przytoczył tego rodzaju argumentów, które mogłyby podważyć słuszność ustaleń Sądu I instancji. Konfrontując ustalenia te z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami należy stwierdzić, że dokonana rekonstrukcja okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw nie wykazuje błędu i jest zgodna

z tymi dowodami, którym Sąd Rejonowy dał wiarę i na nich się oparł. Podzielając wywody Sądu Rejonowego niezawierające błędów w rozumowaniu, nie sposób jest uznać, jak wskazuje skarżący, że nie ma żadnych podstaw do przypisania mu odpowiedzialności za czyny zarzucane mu w pkt 1-4.

Również na uwzględnienie nie zasługują zarzuty obrońcy oskarżonego w zakresie dotyczącym naruszenia prawa materialnego, z których de facto część sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych, a także te dotyczące naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na jego wynik.

Już z samych wyjaśnień oskarżonego D. S. wynika, że jego żona, która była formalnie Prezesem zarządu w (...) Sp. z o.o. nie posiadała wiedzy ani doświadczenia w prowadzeniu tego typu działalności. Podkreślał również, że nie zarejestrował spółki na siebie, albowiem pełnił zbyt wiele funkcji w organach różnych fundacji i stowarzyszeń, jednak to faktycznie on zajmował się sprawami spółki, jak również posiadał szerokie pełnomocnictwo do prowadzenia jej spraw.

Art. 9 § 3 k.k.s. stanowi, że za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Szerokie rozważania prawne w tym zakresie

przeprowadził Sąd I instancji i Sąd Odwoławczy w pełni je podziela.

Materiał dowodowy w sposób jednoznaczny potwierdza, że D. S. był osobą, która na podstawie faktycznego wykonywania, jak również na podstawie decyzji zarządu jako pełnomocnik, zajmowała się sprawami gospodarczymi, w tym także (...) Spółki (...). W związku z tym zgodnie z dyspozycją normy zawartej w art. 9 § 3 k.k.s. ponosi odpowiedzialność za nieprowadzenie ksiąg. W toku postępowania nie odnaleziono ksiąg spółki, zarówno w miejscu siedziby spółki, a także w miejscu, które zostało wskazane przez oskarżonego D. S., jako to w którym księgi miały się znajdować tj. biurze rachunkowym prowadzonym przez E. W.. Nie było również żadnej umowy, czy oświadczenia pisemnego o powierzeniu temu podmiotowi prowadzenia ksiąg spółki i sporządzania sprawozdania finansowego. Wskazać także należy, że właściwy urząd skarbowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami nie został powiadomiony o prowadzeniu ksiąg rachunkowych poza siedzibą jednostki lub miejscem sprawowania zarządu. Szczególnie należy podkreślić, że z akt rejestrowych Spółki (...) wynika, że D. S. został wskazany jako osoba, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych.

W związku z tym argumentacja oskarżonego D. S. i jego obrońcy, że nie ponosi on odpowiedzialności za prowadzenie ksiąg spółki (...) Sp. z o.o., jak również za złożenie podających nieprawdę deklaracji VAT albowiem te kwestie zostały powierzone do wykonania innemu podmiotowi tj. (...), nie znajduje

oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Za chybioną Sąd Okręgowy również uznał argumentację obrońcy oskarżonego D. S. odnoszącą się do kwestii związanych z brakiem odpowiedzialności oskarżonego w zakresie czynu zrzucałego mu w pkt 2. Zdaniem skarżącego odpowiedzialność z art. 56 § 1 k.k.s. może ponieść tylko „podatnik”, natomiast podsądny nie wchodził w skład zarządu (...) sp. z o.o., a był jej jednie mniejszościowym udziałowcem.

Przepis art. 9 § 3 k.k.s. pełni funkcję klauzuli rozszerzającej – w płaszczyźnie podmiotu czynu zabronionego – zakres kryminalizacji za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe o charakterze indywidualnym, w których podmiot charakteryzowany jest poprzez znane prawu podatkowemu pojęcia „podatnik”, „płatnik”, „inkasent”, „importer”, „rezydent” itp. W piśmiennictwie wskazuje się, że obok poszerzenia zakresu odpowiedzialności w aspekcie podmiotowym art. 9 § 3 k.k.s., określając przesłanki odpowiedzialności „jak za sprawstwo”, pełni również istotną funkcję gwarancyjną. Określając przesłanki odpowiedzialności osoby fizycznej zajmującej się na podstawie jednego z wymienionych w art. 9 § 3 k.k.s. źródeł sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi innego podmiotu, komentowany przepis określa zarazem taksatywnie przesłanki uzasadniające odpowiedzialność takiej osoby „jak sprawcy”, poza którymi brak podstaw do ponoszenia odpowiedzialności karnej za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia

skarbowego (tak m.in. Kardas Piotr, Łabuda Grzegorz, Razowski Tomasz, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. III).

Wszystkie wskazane powyżej okoliczności w sposób nie budzący wątpliwości potwierdzają, że D. S. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

W ocenie Sądu Okręgowego również nie zasługują na uwzględnienie zarzuty oskarżonego odnoszące się do braku jego odpowiedzialności w zakresie czynu z pkt 3. Oskarżony twierdził, że nie pomagał innym osobom w prowadzeniu działalności gospodarczej na własny rachunek, ponieważ cała działalność była prowadzona na rachunek Spółki (...). Tymczasem analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, prowadzi do odmiennych wniosków.

Z wyjaśnień oskarżonego S. G. wynika, że Spółka (...) została założona na podobnych zasadach, (...) Spółka (...) oraz że to oskarżeni S. C. i K. B. (1) zwrócili się do niego i D. S. z propozycją założenia tych spółek. Za prowadzenie tych spółek zarówno on, jak i D. S. mieli otrzymywać wynagrodzenie, jak również wskazał, że otrzymali środki finansowe na wynajem biura. Założenie tych Spółek miało na celu zatajenie prowadzenia działalności de facto przez oskarżonych S. C. i K. B. (1), w celu unikania płacenia podatku. Również z zeznań świadków K. B. (2), P. A. (2) i P. Ł. wynika, że Spółka (...) była spółką kierowaną przez oskarżonych i oni decydowali o wszystkich jej sprawach gospodarczych, w tym finansowych.

Odnosząc się do zarzutu z pkt 4 oskarżony przyznał się do jego popełnienia, jednak twierdził, że nie miał świadomości, że robi coś złego i niedozwolonego oraz że sytuacja ta wynikała ze złego samopoczucia żony, która w tym czasie przebywała w szpitalu, nie miała siły się podpisać i dlatego za jej zgodą wykonał tę czynność. W ocenie Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego stanowią przyjętą przez niego linię obrony mającą na celu doprowadzenie do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej za ten czyn. Oskarżony jest osobą dorosłą, pracującą przez długi okres swojego życia na stanowiskach, które wymagały dużej wiedzy oraz świadomości prawnej i brak jest jakiegokolwiek możliwości, aby nie wiedział, że podpisanie się imieniem i nazwiskiem żony na tak ważnym dokumencie nie stanowi niczego niewłaściwego, a tym bardziej nie wypełnia znamion czynu zabronionego.

Wniosek

5. Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów

6. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Wniosek o uniewinnienie zasługiwał na uwzględnienie jedynie w zakresie czynu zarzucanego w pkt 5, albowiem Sąd Rejonowy w tym zakresie dokonał nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, który

wyraźnie wskazywał, iż brak jest dowodów wskazujących na popełnienie czynu zabronionego przez oskarżonego. Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego D. S. od popełnienia jednego z zarzucanych mu czynów Sąd Odwoławczy orzekł nową karę łączną i złagodził karę pozbawienia wolności.

Natomiast kontrola instancyjna doprowadziła do wniosku, że w pozostałym zakresie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność karną, a materiał dowodowy potwierdza trafność rozstrzygnięcia. Nie zasługuje również na uwzględnienie wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem nie zostały spełnione przesłanki z art. 437 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie nie zachodzi konieczność przeprowadzania na nowo przewodu sądowego. Materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący. Brak jest innych dowodów, które mogłyby zostać przeprowadzone i o które należałoby uzupełnić przewód sądowy.

Lp.	Zarzut	
3.5.	Apelacja oskarżonej M. S.: - Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie czynów zarzucanych oskarżonej M. S. w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Zarzuty oskarżonej M. S. zawarte w jej osobistej apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Stanowisko oskarżonej, że księgi rachunkowe były prowadzone przez firmę (...) sp.		

z o.o., a w związku z tym nie może ona ponosić odpowiedzialności za ich nieprowadzenie, nie znajduje oparcia w materiale dowodowym. Oprócz wyjaśnień oskarżonego D. S., żaden z dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie nie wskazuje, żeby między Spółką (...) a księgową E. W. była zawarta jakakolwiek umowa o świadczenie usług na obsługę księgową Spółki, w której Prezesem była M. S.. Do akt sprawy nie została dołączona żadna dokumentacja, która potwierdzałaby ten fakt. Brak jest umowy pisemnej, faktur za obsługę, jak również wiarygodnych i jednoznacznych źródeł osobowych, które potwierdziłyby okoliczność, że oskarżona nie ponosi odpowiedzialności jako Prezes Zarządu za niedopełnienie ciężących na niej obowiązków wskazanych w zarzucie. Podkreślić również należy, że o ile materiał dowodowy wskazuje na pewne powiązanie księgowej E. W. z osobami K. B. (1), S. C. i D. S., to w żaden sposób nie można przypisać jej odpowiedzialności za prowadzenie konkretnie spraw finansowo – rozliczeniowych Spółki (...), co zwalniałoby w sposób jednoznaczny oskarżoną od obowiązków z tym związanych. Również materiał dowodowy nie wskazuje, aby oskarżona otrzymywała sprawozdania finansowe z Biura (...). Przesłuchane w sprawie pracownicy tej jednostki nie potwierdziły, aby ta spółka była przez nie rozliczana lub by posiadały jakąkolwiek wiedzę na temat tej spółki.

Należy również wskazać, że oskarżona jest osobą dorosłą, w pełni zdającą sobie sprawę z jakimi konwencjami wiąże się prowadzenie Spółki i bycie jej

Prezesem, jakie ma z tego tytułu obowiązki oraz że nie wywiązanie się z nich może skutkować odpowiedzialnością, zarówno na gruncie prawa podatkowego, cywilnego jak również karnego.		
Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanych M. S. czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Wniosek oskarżonej jest de facto wnioskiem o zmianę wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanych jej czynów. W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tej części, zgodnie z regułami zawartymi w art. 7 k.p.k. Swoje stanowisko szczegółowo i wnikliwie uzasadnił, a Sąd Odwoławczy w pełni podziela te rozważania. Okoliczności zdarzeń i ich przebieg pozwalają na uznanie winy oskarżonej. Szczegółowo przyczyny uznania wniosku za niezasadny zostały omówione w części dotyczącej powodów uznania zarzutów obrońcy i oskarżonej za niezasadne.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	Apelacja obrońcy oskarżonej M. S. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

a) Naruszenie art. 7 i art. 10 kpk poprzez:

1. dowolną ocenę przez Sąd pierwszej instancji zeznań oskarżonego D. S. w zakresie tego, że widział on księgi (...) spółka z o.o., rachunkowość spółki (...) spółka z o.o. była prowadzona przez E. W., której osobiście zawoził dokumenty, spółka (...) spółka z o.o. funkcjonowała na takich samych zasadach co spółka dla (...) spółka z o.o. i była obsługiwana księgowo przez tą samą osobę (E. W.) w konsekwencji czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy polegającego na uznaniu, że E. W. nie obsługiwała księgowo spółki (...) spółka z o.o., ponieważ nie miała zawartej umowy;

2. dowolną ocenę i pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zeznań świadków M. O. (dawniej L.), A. A. (2) oraz P. Ł., co do relacji łączących K. B. (1), S. C. i E. W., w konsekwencji czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy polegającego na pominięciu tego, że E. W. w sposób nieformalny doradzała, prowadziła księgowość oraz rachunkowość podmiotów faktycznie zarządzanych przez K. B. (1), S. C. i E. W., w konsekwencji czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy polegającego na pominięciu tego, że E. W. w sposób nieformalny doradzała, prowadziła księgowość oraz rachunkowość podmiotów faktycznie zarządzanych przez K. B. (1) oraz S. C., w tym spółki (...) spółka z o.o.;

3. pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów w postaci informacji udzielonej przez ZUS w zakresie

osób składających dokumenty w imieniu spółki (...) spółka z o.o. mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji błędnie uznanie części zeznań E. W. za wiarygodne;

4. dowolne uznanie, iż decyzja Urzędu Kontroli Skarbowej w B. z dnia 21 października 2013 roku za IV kwartał 2011 roku potwierdziła, że w sprawozdaniu (...) spółki (...) podpisanym przez oskarżoną M. S. 2012 roku zostały zawarte nierzetelne dane, w konsekwencji czego Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił stan faktyczny, że dane zawarte w deklaracji VAT powodują w konsekwencji nierzetelność późniejszego sprawozdania finansowego;

b) obrazę art.167 kpk i art. 193 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd pierwszej instancji dowodu z urzędu w postaci dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości w celu określenia, czy sprawozdanie Spółki (...) spółka z o.o. podpisane 2012 roku przez oskarżoną M. S. zawierało nierzetelne dane, a jeżeli tak to które z zamieszczonych danych miało charakter nierzetelny i na czym ono polegało, w konsekwencji czego Sąd pierwszej instancji bez oceny danych zawartych w sprawozdaniu w oparciu jedynie o wyniki kontroli UKS związanej z podatkiem VAT przypisał istnienie nierzetelności danych zawartych w sprawozdaniu finansowym, w sytuacji gdy stwierdzenie powyższych okoliczności miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wymagało wiadomości specjalnych i nie mogło zostać samodzielnie ustalone przez sąd pierwszej instancji;

	<p>c) obrazy art. 5 § 2 i art. 7 kpk poprzez</p> <p>1) niezastosowanie tego przepisu i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonej M. S. nie dających się usunąć wątpliwości, w sytuacji gdy oskarżony D. S. zeznał, że widział księgi rachunkowe (...) spółka z o.o. oraz dostarczał dokumenty księgowe E. W., a brak było innych dowodów potwierdzających, że księgi rachunkowe (...) spółka z o.o. nie były prowadzone;</p> <p>2) nie zastosowanie tego przepisu w sytuacji istnienia decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej w B. z dnia 21 października 2013 roku za IV kwartał 2011 roku dotyczącej sfalszowanej deklaracji VAT oraz uznania bez zgromadzenia innych dowodów – że potwierdzała ona nierzetelność danych zawartych w sprawozdaniu (...) spółka z o.o. z 2012 roku tzn. istniały wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej M. S. zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, co miało doprowadzić do błędu w ustaleniach faktycznych, są niezasadne. Nie ma bowiem podstaw do twierdzenia, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisu postępowania – art. 7 k.p.k.</p> <p>Zdaniem Sądu Okręgowego, zgromadzone w sprawie dowody w zakresie jakim odnoszą się do oskarżonej M. S., Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest</p>		

logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem oskarżonej M. S. za winną popełnienia przypisanych jej czynów. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację.

Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynika, że Spółka (...) została wpisana z dniem 28 września 2011 roku do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego. Prezesem Zarządu ustanowiono M. S., natomiast pełnomocnikiem został D. S..

Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółowe rozważania w zakresie odpowiedzialności oskarżonej za przypisane jej czyny, z uwzględnieniem obowiązujących w tym zakresie przepisów, a Sąd Odwoławczy w pełni je podziela. W niniejszej sprawie w oparciu o całokształt materiału dowodowego w sposób prawidłowy zostało ustalone, że Spółka (...) powstała na skutek inicjatywy K. B. (1) i S. C., którzy polecili D. S. jej założenie. Okoliczność ta jednak w żaden sposób nie zwalnia M. S. od odpowiedzialności za nieprowadzenie ksiąg

rachunkowych, jak również składania sprawozdania finansowego z nierzetelnymi danymi. Oskarżona jest osobą dorosłą i w pełni zdawała sobie sprawę na jakie stanowisko została powołana i z jakimi konsekwencjami oraz odpowiedzialnością się to wiąże. Natomiast brak zainteresowania sprawami spółki, a przez to zaniedbania powstałe z tego powodu muszą skutkować jej odpowiedzialnością karną.

O braku winy oskarżonej w żaden sposób nie świadczą wyjaśnienia oskarżonego D. S., który twierdził, że widział księgi rachunkowe (...) Sp. z o.o. oraz że tymi sprawami zajmowała się księgowa E. W.. W pierwszej kolejności należy wskazać, że księgi te nie zostały odnalezione ani dostarczone przez żadną z osób odpowiedzialnych za sprawy gospodarcze, finansowe i podatkowe spółki. Świadek E. W. zaprzeczała, aby prowadziła działalność księgową Spółki (...). Sam fakt, że znała oskarżonego D. S., jak również oskarżonych K. B. (1) i S. C. nie świadczy o tym, że była odpowiedzialna za prowadzenie ksiąg. Brak jest jakiegokolwiek dokumentu w postaci umowy, faktury, który by potwierdził, że E. W. zajmowała się sprawami księgowymi przedmiotowej Spółki. Również oskarżeni nie dostarczyli w tym zakresie żadnych dowodów, które ekskulowałyby ich od odpowiedzialności, a tym samym podważały odpowiedzialność w zakresie przypisanych czynów. Nawet jeżeli uznać, że zeznania świadka E. W. nie są w całości wiarygodne i mają na celu umniejszenie jej roli w całym procederze, to nie świadczy to jeszcze o jej personalnym zaangażowaniu w sprawę (...) sp.

z o.o. Również z zeznań świadków M. O. (L.) i A. A. (2) nie wynika, jak to twierdzi skarżący, że E. W. prowadziła sprawy spółki (...). Świadkowie potwierdzili jedynie, że była związana z oskarżonymi K. B. (1) i S. C., jak również, że widywali oskarżonego D. S.. Świadek M. L. zeznała, że państwo S. byli znajomymi szefowej E. W., natomiast nie kojarzy ich jako klientów biura rachunkowego.

Wprawdzie z informacji uzyskanej ZUS wynika, że świadek E. W. złożyła w imieniu spółki (...) dokumenty: zgłoszeniowy (ZUS ZUA) i wyrejestrowujący (ZUS ZWUA) oraz miesięczne deklaracje i imienne raporty rozliczeniowe (ZUS DRA i ZUS RCA), natomiast były to kwestie dotyczące określonego pracownika, a nie związane z rozliczaniem spółki, czy świadczące, że przechowuje ona jej księgi. Oskarżona M. S. decydując się na objęcie funkcji Prezesa zarządu podmiotu gospodarczego w postaci Spółki z o.o. powinna zdawać sobie sprawę z ciężących na niej obowiązków, w szczególności takich jak podstawowy obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych czy składania rzetelnych sprawozdań finansowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji w żaden sposób nie dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego w tym zakresie, jak również nie pominął żadnych istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Te wszystkie okoliczności wskazują, że również te zarzuty obrońcy oskarżonej zawarte w apelacji

nie znajdują oparcia w materiale dowodowym.

Sąd Odwoławczy w świetle oceny zebranego materiału dowodowego oraz wyczerpujących ustaleń poczynionych w toku postępowania przed Sądem I instancji uznał podniesiony zarzut odnoszący się do obrazy art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości za niezasadny. Okoliczność, na którą miałby w ocenie skarżącego wypowiedzieć się biegły z zakresu rachunkowości – dotycząca określenia, czy sprawozdanie Spółki (...) podpisane przez M. S. w 2012 roku zawierało nierzetelne dane, została już bowiem ustalona w toku postępowania. Wynika, w szczególności z decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. z dnia 21 października 2013r. i protokołu kontroli, które to nie były kwestionowane przez oskarżonych w toku postępowania, zarówno w zakresie merytorycznych rozstrzygnięć, jak również wyliczonych kwot. Podzielić zatem należało ustalenia Sądu I instancji, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżona swoim działaniem dopuściła do zawarcia w sprawozdaniu finansowym nierzetelnych danych.

Nie sposób zgodzić się także z twierdzeniami skarżącego, który próbuje dowieść, iż Sąd meriti naruszył art.5 § 2 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie zasady domniemania niewinności i bezpodstawne uznanie winy oskarżonej w zakresie zarzucanych jej przestępstw, pomimo braku wiarygodnych dowodów w tym zakresie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego bezspornym jest, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów. Nie sposób jest uznać, jakoby w sprawie zaistniały nie dające się rozstrzygnąć wątpliwości. Sygnalizowane przez apelującego naruszenie zasady in dubio pro reo również nie potwierdziło się w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym. Przede wszystkim skarżący nie wykazał, aby w toku postępowania pojawiły się nieusuwalne wątpliwości natury faktycznej, by koniecznym było stosowanie tej reguły procesowej.

Wbrew wywodom apelacji Sąd Rejonowy dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na uznanie, iż oskarżona pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i z tego tytułu zajmując się sprawami gospodarczymi tego podmiotu dopuściła się przypisanych jej czynów i nie miał obowiązku automatycznego sięgnięcia po zasadę in dubio pro reo, a w konsekwencji wydania wyroku uniewinniającego.

Każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych (m.in. kilka wersji wydarzeń) należy w pierwszym rzędzie redukować inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. i obowiązkiem stosowania tego przepisu (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2013 roku, sygn. akt V KK 343/12,

Lex nr 1308178). Naruszenie reguły z art. 5 § 2 k.p.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy Sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc wątpliwości tych usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 maja 2013 roku, sygn. akt II AKa 58/13, Lex nr 1316234). Podzielić w tym zakresie należy przyjmowany w judykaturze pogląd, iż art. 5 § 2 k.p.k. nie można interpretować jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najkorzystniejsze dla oskarżonego. Konstatując – nie był trafny zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., Sąd Rejonowy przepisu tego nie naruszył, gdyż go nie zastosował, albowiem nie musiał do niego sięgać, miał bowiem możliwość dokonania oceny dowodów z wykorzystaniem kryteriów przewidzianych w art. 7 k.p.k. Jak to już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy o zaistnieniu sytuacji opisanej w art. 5 § 2 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy pomimo podjęcia starań nie zgromadzono dowodów, które pozwoliłyby na usunięcie istniejących w sprawie wątpliwości, co w analizowanej sprawie nie miało miejsca

Wniosek

1. Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej M. S. od popełnienia zarzucanych jej czynów;
2. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

<p>Nie zasługuje na uwzględnienie wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem nie zostały spełnione przesłanki z art. 437 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie nie zachodzi konieczność przeprowadzania na nowo przewodu sądowego. Materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący i prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy. Brak jest innych dowodów, które mogłyby zostać przeprowadzone i o które należałoby uzupełnić przewód sądowy. Sąd Okręgowy również nie podziela zarzutów skarżących zawartych w apelacji, iż zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje, aby oskarżona M. S. dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów, a tym samym, że zaskarżony wyrok powinien być zmieniony, a oskarżona uniewinniona od popełnienia zarzucanych jej czynów.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
<p>Stwierdzić należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych, szczegółowych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem oskarżonych K. B. (1), S. C., D. S. oraz M. S. za winnych popełnienia przypisanych im czynów. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Wniesiona apelacja nie zawiera zaś argumentacji zasługującej na uwzględnienie, a lektura jej treści na tle analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego świadczy o charakterze jej niezasadności. Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe jednoznacznie wskazuje</p>		

na winę oskarżonych. Z wyżej wskazanych powodów, nie mają racji skarżący podnosząc, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego, przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych, wskazanych w apelacjach.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.3.1 1.

Przedmiot i zakres zmiany

9. znamię „dużej wartości” w opisie czynów zarzucanych oskarżonym: D. S. w pkt 2, S. C. w pkt 2 i K. B. (1) w pkt 2 zastąpiono znamieniem „wielkiej wartości” i w miejsce przyjętego w podstawach prawnych skazania i wymiaru kary art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w pkt II, XIV, XXI wyroku przyjęto art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.;

10. za podstawę prawną orzeczonej wobec oskarżonej M. S. w pkt XII wyroku kary łącznej grzywny przyjęto art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k.;

11. w odniesieniu do oskarżonego D. S. uchylono rozstrzygnięcia z pkt VI, VII i IX wyroku;

12. uniewinniono oskarżonego D. S. od popełnienia czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. zarzucanego mu w punkcie 5;

13. na podstawie art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. połączono orzeczone kary grzywny oraz kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu D. S. karę łączną 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 350 (trzystu

pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (sto) złotych;

14. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. S. kary łącznej 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby lat 5 (pięciu);

15. na podstawie art. 41 § 2 i § 4 pkt 1 k.k.s. zobowiązano oskarżonego D. S. do solidarnego uiszczenia z oskarżonym S. C. i oskarżoną K. B. (1) uszczuplonej należności publicznoprawnej w całości w wysokości 4 629 617,00 zł na rzecz Skarbu Państwa, w okresie próby.

Wyrok został zmieniony i orzeczono kary przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., albowiem przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów zabronionych były dla oskarżonych korzystniejsze.

Zwięźle o powodach zmiany.

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie w całości. Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego D. S. oraz oskarżonego D. S. zasługiwała częściowo na uwzględnienie, a jej wniesienie umożliwiło Sądowi Okręgowemu zmianę zaskarżonego wyroku.

Wydany przez Sąd Rejonowy wyrok nie odpowiada prawu w zakresie poczynionych ustaleń odnośnie określenia wartości kwoty należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie, której dopuścili się oskarżeni D. S., S. C. i K. B. (1). W związku z tym znamię „dużej wartości” Sąd

Odwoławczy zastąpił znamieniem „wielkiej wartości”. Konsekwencją tego, była zmiana kwalifikacji prawnej czynu.

Również wskazana przez Sąd I instancji podstawa prawna orzeczonej wobec M. S. kary łącznej jest nieprawidłowa, gdyż nie została ona skazana za przestępstwo penalizowane w kodeksie karnym skarbowym.

Kontrola instancyjna doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku, iż Sąd I instancji nie sprostął wymogom wynikającym z treści art. 7 k.p.k. i przekraczając granice swobodnej oceny dowodów oraz dokonując ich wybiórczej oceny, poczynił błędne ustalenia faktyczne w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu D. S. w pkt 5. Z tych względów zaskarżony wyrok wymagał zmiany.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylecia.

Niezależnie od granic zaskarżenia i zarzutów podniesionych przez prokuratora w apelacji stwierdzić należy, że w sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Jest nią śmierć oskarżonego S. G., skutkująca - z woli ustawodawcy wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. - niedopuszczalnością postępowania karnego. Z chwilą nastąpienia tej przyczyny odwoławczej aktualizuje się zatem wyrażony w cyt. przepisie

zakaz wszczynania procesu, zaś w przypadku postępowania już wszczętego pojawia się konieczność jego umorzenia. Dotyczy to także sytuacji procesowej kiedy śmierć oskarżonego następuje przed uprawomocnieniem się wyroku skazującego i także wówczas wyłączona jest możliwość toczenia się postępowania i to ze skutkiem ex tunc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., IV KO 128/11, LEX nr 1163361). Przenosząc powyższe uwagi do faktów stwierdzonych w rozpoznawanej sprawie, nie ulega wątpliwości, że oskarżony S. G. zmarł w dniu 15 maja 2018 roku w W. (k.3512). Fakt ten miał zatem miejsce jeszcze przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji. Okoliczność ta spowodowała, zgodnie z rozważaniami poczynionymi powyżej, że w sprawie zaistniała bezwzględna – określona w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z. art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. - podstawa do uchylenia wyroku Sądu I instancji i umorzenia postępowania w sprawie.

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
1. S. G. 2. K. B. (1), S. C., D. S., M. S..	1. Pkt 8 wyroku 2. Pkt III 3. Pkt IV	1. Wobec śmierci oskarżonego i konieczność umorzenia postępowania w sprawie, kosztami procesu obciążono Skarb Państwa; 2. O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. uznając, że ich wyłożenie przez oskarżonych, byłoby zbyt uciążliwe z uwagi na ich aktualną sytuację materialną. Ponadto wniesione przez obrońcę oskarżonego i D. S. apelacje

	<p>wywołała skutek w postaci częściowej zmiany wyroku na korzyść oskarżonego;</p> <p>3. O wynagrodzeniu obrońców oskarżonych za udzielenie pomocy prawnej z urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu oraz na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.</p>
7. PODPIS	
SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Anita Jarząbek – Bocian SSR (del.) Izabela Kościarz – Depta	

0.11.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika #	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy

0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika #	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika #	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych K. B. (1) i S. C.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika #	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. G.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do kary
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika #		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony D. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika #		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżona M. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana